

У світі відзначають День білої тростини

Дмитро Лісовський – журналіст: «Щодня для здорового способу життя людина має зробити 10.000 кроків. Але як обходитись тим, які не бачать, куди йдуть? Я на собі спробую пройтись хоча б 20 метрів із заклеєними картоном окулярами та тростиною».

Тетяна Антонова не вдає із себе акторку. Вона навчається на кафедрі громадських зв'язків і журналістики Київського університету культури і мистецтв. Зараз слухає лекцію з предмету «Корпоративні комунікації». Розповідає викладачка Тетяни.

Вілена Воронова – кандидат наук із соціальних комунікацій: «Сьогодні створені всі умови, аби пришвидшити процес інтеграції студентів з особливими потребами в загальноосвітній процес».

Вілена Воронова розповіла, що її колеги сперечаються щодо належного оцінювання студентів з інвалідністю. Каже, що Тетяна впорається з першим практичним завданням.

Вілена Воронова – кандидат наук із соціальних комунікацій: «Вона майже закінчила свою першу аналітичну роботу. Пропрацювала, проаналізувала діяльність компанії, яка географічно знаходиться на території її малої Батьківщини і готова в усній формі презентувати свою роботу».

Для роботи за телефоном і ноутбуком встановлюють додатки. TalkBack – один з таких, який створений для зчитування інформації. Він надає голосові підказки, щоб можна користуватися пристроєм, не бачачи екрана.

Тетяна Антонова – студентка: «Такі додатки, як Instagram, зробили свою власну штуку – опис фотографій. Коли ти заходиш на якусь сторінку і можеш подивитися фотки – там описуються

вони.

У мене є залишки зору. Я можу бачити лише тіні, не розуміючи що це. Коли ходжу гуляти з друзями, зазвичай запитую у них що є у нас поруч, аби знати, куди можна зайти, аби розуміти місцевість.

Я з самого дитинства була дуже активною. Мене зацікавлювало все, починаючи з танців, плавання, пластики, завершуючи боксом, зимовими мовами”.

Щоб перевірити, чи такі ж активні пішоходи, коли бачать особу з тростиною в руках, робимо експеримент. З окулярів попередньо знімаємо картон, аби бачити, куди йти. Спершу переходжу через дорогу. Пішоходи лише звернули увагу.

Далі спускаємось у Київський метрополітен на 40 хвилин. Там людей з порушенням зору, слуху чи опорно-рухового апарату мають проводити між станціями до вагонів потяга та до ескалатора.

«А ви б могли мене перевести? В мене зір приблизно 10%. В мене навіть немає посвідчення...Маша...заберіть до себе людину»

Касир покликала чергову, аби та спустилась зі мною вниз на синю гілку.

Далі виходимо на станції “Площа Льва Толстого”. До нас підходить дівчина з пропозицією провести.

“Вам поміч? – Мене мають зустріти і провести. – Давайте я вас трохи поставлю біля колон”.

Через декілька хвилин очікування підходить чергова станції.

«Вам на пересадку? Ви ж з 4 вагона мали забрати? Так, але у мене, окрім вас, багато людей. – Вибачте тоді”.

Перед ескалатором люди зазирають у мою сторону, одна підходить та хапає мене за руку.

«- Шаг... – Доброго дня, я чергова. До якої вам станції потрібно? – До Печерської”.

Завдяки ввічливим пасажиром успішно виходжу з метро.

Тетяна ж не любить надмірну жалість. Своїм мотиваційним лідером вважає Ніка Вуйчича. Його приклад надихає її розвиватись у професії.

Тетяна Антонова – студентка: “Мене дратує будь-яка жалість, бо в мене є все, щоб займатись улюбленою справою, робити те, що хочу. І якщо мені може щось заважати, то це є власна лінь.

У нас в державі є люди, які часто розповідають про те, що у нас для незрячих абсолютно нічого не адаптовано, все погано. Але при тому, вони сидять вдома, нічого не роблять, навіть не виходять на вулицю, все критикують. Таким людям слід самим вийти на вулицю, щось зробити, показати приклад, аби інші подивились, як це все відбувається. Сказали: «Круто, давайте робити це разом» і тоді, можливо, з цього щось і вийде.

А озвучувані світлофори – їх набагато більше, ніж тактильної плитки. Але, моя думка, дуже погано, коли звичайний світлофор, який пікає, замінюють на світлофор з людським голосом. Бо це взагалі безглуздо. Коли світлофор озвучується голосом людини, ти його можеш переплутати з голосом людини, або його може перекричати якась музика чи щось подібне”.

Дмитро Лісовський, Євген Луговець, Київ, «Вісті надії»